

Raul märkab läbi köögiakna värava taga peatuvat autot. Viimaste aegade läbielamised ning endise politseiniku instinkt sunnivad tähelepanelikkusele. On veel hämar ja värava taga seisvaid kujusid pole võimalik eristada, veel vähem ära tunda. Kuigi neis on midagi vastikult tuttavlikku.

Mobiiltelefon heliseb. Ekraanilt numbrit nähes vastab Raul ärevusega hinges: „Halloo.”

„Tere. Kas ma räägin Raul Jariniga?”

„Jah, Raul kuuleb.”

„Tartu politsei sisekontrolli talituse juht Koit Kuugar siin. Palun koer kinni panna. Me tahame sisse tulla.”

Bosse on tõesti marus – käppadega väraval püsti, haugub nii, et õhku ei jätku, suunurgad vahutavad. Kas koer tunneb ära halbade kavatsustega inimesed? Või tunneb ta, et käes on olukord, kus vaja peremeest kaitsta kõigi käsutuses olevate vahenditega?

Raul paneb Bosse garaaži ning läheb väravat avama.

Tuppa astuvad Kuugar, Kivimägi ja Siimson. Just duši alt väljunud Tiina ei suuda ehmatusst varjata.

„Mis siin toimub?” küsib ta.

„Meile laekunud informatsiooni põhjal on alustatud kriminaalmenetlust selle kohta, et Raul Jarin, viibides Tartu vangla kambris 2111, avaldas riigisaladust. Siin on kahtlustatavana kinnipidamise määrus. Palun tutvuda. Samuti soovime kohe alustada läbiotsimisega,” teatab Kuugar ilmse naudinguga hääles.

Tiina vajub diivanile ja tõstab käed näo ette. Rauli peas vasardab vaid üks mõte: kas kõik algab jälle otsast peale?

1. peatükk

Rauli korralduse peale stardivad kolm autot varitsuspaikadest. Äsja on ta saanud varjatud jälgimise üksuselt info, et objekt läheneb ja mant on 99 protsenti kaasas.

Vaikeses Tartu eramajade rajoonis toimuks otsekui märulifilmivõte: siniste vilkurite sähvides blokeerivad sõidukid maasturi tee otse koduvärvavas, autodest tormavad välja kuulivestides ja ühesugustes sinistes jopedes inimesed, relvad käes. Vilkurite valguses helgib nende jopeselgadel kiri „Kriminaalpolitsei”.

Hetkega on tumedat verd meesterahvas käeraudadesse pandud ja auto kõrvale maha surutud, ta pomiseb midagi ainult talle arusaadavas vähemusrahvuste keeles. Kõrval lebab kõvasti teibitud kilepakend, mille ta jõudis autost välja visata. See on ei keegi muu kui Kazbek Udaverdijev – vana tegija Tartu endisest allilmast, käesoleval ajal suuri narkokoguseid liigutav tegelane, kelle tabamine on seni osutunud politseile ülimalt keeruliseks.

Kazbek Udaverdijev on viiekümnele lähenev lõunamaalane, kes jäi Tartusse elama pärast ajateenistust, Nõukogude Liidu lõpus. Õnneks või kahjuks oli aeg selline, mis võimaldas teatud isiku- ja vaimuomadustega inimestel alustada rahateenimist erinevate tegevustega – nii seaduslikke kui ka ebaseaduslikke võimalusi ära kasutades. Udaverdijev valis

viimase variandi. Lõunamaalase temperamendi ja mentali- teediga, suutis ta kiiresti enda ümber koguda seltskonna endasarnaseid, kellega koos pakuti katust, tegeldi välja- pressimiste ja ka muude vägivalategudega. Mõne aasta möödudes räägiti Udaverdijevist kui ühest Lõuna-Eesti kuritegelikust autoriteedist.

Kriminaalpolitsei huviorbiidis on ta olnud peaaegu kogu oma Eestis viibitud aja. Raha teenib endiselt kuritegelikul teel, küll aga on muutunud kuritegude iseloom. Vägivald on asendunud pigem narko- ja majanduskuritegudega, ent tema ja ta kaaslaste keevalist verd arvestades pole välistatud ka relvade ja lõhkeainete kasutamine – enda tõsiselt- võetavuse kinnitamiseks.

Erakordselt raskeks on teinud tema kuritegude tõesta- mise just tema ümber koondunud seltskond. Tegemist on suurelt jaolt samuti lõunamaalastega, kelle rääkima saamine on ülikeeruline, kui mitte võimatu. Rahvuse eripära ja Uda- verdijevi vägivaldse kurjategija kuulsuse tõttu ei kipu eriti avameelsed olema ka kannatanud ega tunnistajad.

Raulil on raske rahulolu varjata. Kogu operatsioon on alates informatsiooni laekumisest kuni mehe kinnipidamiseni olnud nii-öelda tema teema, tema juhtida ja korraldada.

„Ära tegin, las kadestavad,“ mõtleb ta endamisi.

Äsja narkokuritegude talituse juhiks nimetatud Raul Jarin on andekas noor kriminaalpolitseinik. Väikesest maajaos- konnast alustades tõusis ta tänu hagijalikule järjekindlusele, tohutule töövõimele ja poolenisti slaavi päritolust tingitud mitte-kedagi-kartmisele ametiredelil ehk liigagi kiiresti.

Jalgpallurite kohta räägitakse, et mõnel on väravalööja ins- tinkt või anne olla alati õiges kohas – täpselt seal, kuhu tuleb pall, et värav ära lüüa. Kriminaalpolitseinike ja eriti jälitajate puhul võib mõnel juhul leida analoogiat. Just selline anne või jälitaja õnn on Raul Jarinil. Loomulikult veab peamiselt ikka

neil, kes kõvasti tööd teevad, ja õnnestumine eeldab ka teatud ajumahtu, kuid Jarini karjääris oli lausa uskumatuid juhtumisi.

Ühel kenal laupäeva hommikupoolikul Tartust eelmise õhtu pidustustelt Jõgeva poole sõites märkas ta konservitehase juures hääletamas meest, keda Jõgeva politsei oli juba mõnda aega mõrvas kahtlustatavana taga otsinud. Jarin pani päikeseprillid ette ja võttis hääletaja peale. Tapja taipas alles Painkülas, et istub kriminaalpolitseiniku autos ja sõit kulgeb arestimajja.

Teine märkimisväärne lugu juhtus, kui Raul tuli ühel ööl sündmuskohalt ja nägi kodus pükse jalast võttes korteriaknast, et mingi seltskond varastab maja ees seisvatest sõidukitest kütust. Loomulikult ei saanud ta seda pealt vaadata, vaid tõmbas püksid kärmesti jalga tagasi ja tormas välja. Kütusevaraste juurde jõudes läks küll rüseluseks ja osa neist sai jooksu, kuid see, kes õnnestus kinni pidada, oli rahvusvaheliselt tagaotsitav pangaröövel.

Tavapäratu juhus oli ka pärast suure kahjuga vargusi Siimusti eramajades ja keldrites. Teada oli auto kirjeldus ja osaliselt numברי ning tähtede kombinatsioon. Andmebaas näitas, et ühe variandina võis tegemist olla renditud sõidukiga, rentijast oli teada mingi nimi ja aadress. Tallinnasse nimetatud aadressi kontrollima ja isikut otsima sõites seisis Jarin Sõpruse puiestee ristmikul foori taga, kui otsitav auto tal nina eest mööda lipsas. Loomulikult võttis ta kohe sappa ning Tõnismäel sõiduki peatanud mees, kes plaanis minna hambakliinikusse, joosti maha.

Oli see siis jälitaja õnn või tõesti anne olla õigel ajal õiges kohas, aga Jarini karjääri jooksul oli selliseid juhtumeid korduvalt.

Narkokuritegude üksuse suhteliselt noore juhina oli ta saanud väga hästi hakkama nii meeskonna komplekteerimise, töölepanemise kui ka väga edukate operatsioonide ja keerukate menetluste tulemusliku lõpuniviimisega. Eriti silmapaistvad olid tulemused agentuuritöös ja infokogumises

teemade ja isikute kohta, milleni varem polnud keegi küündinud. Mitmed kuritegelikud autoriteedid või ennast kuritegelikus hierarhias kõrgele asetada püüdvad isikud said Jarini poolt kogutud materjalide alusel „naridele saadetud”.

Üks märkimisväärsemaid oli kindlasti Jarini töö tulemusena kahel korral kinni läinud, kuritegelikus maailmas Maavanema hüüdnime kandev Vaido Raudmets. Jarinist kõigest mõne aasta vanem ja peaaegu ühest külast pärit, olid mõlemad omas maailmas üsna tipu lähedal – Raudmets Eesti organiseeritud kuritegevuse redelil ja Jarin kriminaalpolitseinike hulgas. Väga mitmete jälitusüksuste pidevas huviorbiidis olevat Maavanemat oli ära panna õnnestunud vaid Jarinil. Esimesel korral Jõgeval ja teisel korral juba Tartu narkotalituse ajal, kui Maavanem Tallinnas koos märkimisväärse koguse mandiga kinni peeti.

Udaverdijevi kinnipidamine koos ainega tekitas loomulikult elava positiivse reaktsiooni nii politseiringkondades kui ka ületas uudiskünnise üleriigilises meedias. Nii prefekt Tehva kui kriminaalpolitsei juht Loopere said särada telekanalites.

Tartu prefekt Taivo Tehva on üks üsna kummalise elukäiguga mees. Ta on pärit Tallinnast ja alustas oma karjääri kaitseväes. Sealt edasi sai temast ihukaitsjast autojuht või autojuhist ihukaitsja. Nii mõnigi tema vaimuaine on sama üllatav kui prefektiks saamine. Varasemalt eriteenistuses ja julgestuspolitseis töötanu puhul oli pisut ootamatu, et endisest kapo juhust siseminister hakkab järsku just teda edutama, seda enam, et eriteenistuse ja kapo suhted polnud varem just heal tõisel tasemel. Aga Tehva liikus julgestuspolitseist nii-öelda tavapolitseisse, töötades erinevates jaoskondades üle Eesti, kuni suunati lõpuks Tartusse Lõuna-Eesti politseid juhtima. Lõuna prefekt saadeti Ida-Virumaale, nagu hiljem selgus, oli see osa jälituskombinatsioonist. Endise Lõuna

politseijuhi osas viidi läbi juba nii jälitus- kui kriminaalmenetlust ja lähiajaloo kõmulisim politseiga seotud protsess päädis tema süüdimõistmisega.

Endisest prefektist jäid Tehvale Tartusse maha väga suured kingad. Hoolimata väliselt kõrgist ja pisut ehk ülbest käitumisjoonest oli endine prefekt lugupeetud, austatud ja kindlasti ka kardetud väga erinevates ringkondades. Töötajad pidasid temast lugu. Loomulikult oli ka neid, kes teda hingepõhjani kirusid ja vihkasid.

Hea avaliku esinejana on Tehva suutnud end heast küljest näidata ja vaba aja üritustel rahvamehena alluvate lugupidamise võita.

Kogu oma liikumise ja erinevates asutustes töötamise ajal on Tehva vedanud endaga satelliidina kaasas Heido Jõe nimelist politseinikku. Jõe on Tehvale hädavajalik, kuna tema enda kogemused ja teadmised mis iganes tavapolitsei töösuunal on pehmelt öeldes tagasihoidlikud – ihukaitsmine ja autojuhtimine on suhteliselt kitsalt piiritletud politseitöö osa, oluliselt lihtsam kui viia läbi kriminaalmenetlust. Jõe seevastu on kogemustega, pisut koolitaja tüüpi, teoretiseerida armastav politseinik, kes kahtlemata omab nii teadmisi kui kogemusi politseitöö erinevatest valdkondadest.

Voldemar Loopere on Tartu poiss ja endine narkokuritegude uurija, kes ühena esimestest Eestis sai keskkriminaalpolitseis töötades väga hea koolituse, peamiselt välismaiste spetsialistide abiga. Tema tumedate klaasidega prillide tagant vaatavad vastu targad silmad ning vaimsete võimete poolest on Volli võimeline ilmselt juhtima kõike ja kõiki, ühe pisikese erandina – ja selleks on inimesed. Keskkriminaalpolitsei ja prokuratuuri vahel töökohti vahetades otsustas ta mingil hetkel Tartusse tagasi tulla, eesmärgiga saada narkotalituse juhiks.

Tol ajal narkotalitust juhtinud Reio Koot oli endise

uurijana väga hea menetleja ja tohutu tehnikaspetsialist. Armastas soetada igasuguseid vidinaid, millest enamikuga polnud lõpuks midagi peale hakata. Tema probleem oli aga selles, et narkotalitus koosnes juba siis inspektoritest, kellest enamik oli väga tugevad ja jõulised isiksused. Oluliselt jõulisemad kui Koot. Seda teadis suurepäraselt ka Loopere, tema tagasituleku kindel eesmärk oli Koot toolilt tõugata.

Õnnetuseks ei saanud Koot ise aru, et tema laeval on mäss, ja toetas Looperet kui oma talituse töötajat igati. Ega Looperel uurijana narkotalituses midagi viga olnud ja ka suhted Kootiga olid väliselt normaalsed. Ainus, mis teda tegutsema kihutas, oli karjäärihimu, mida ta üritas realiseerida Kooti nõrku külgi ära kasutades. Kooti seljataga aga oli endine prefekt, kes oli omal ajal uurijana alustades olnud isegi Kooti õpilane, seega ei läinud Loopere plaan läbi.

Pärast endise prefekti süüdimõistmist ja endise kriminaalosakonna direktori töölt lahkumist sai Looperest kriminaalosakonna juht. Nii et läks jäneest laskma, aga laskis hoopis põdra. Just Loopere oli see mees, kes kriminaalosakonna juhina võttis Kooti koheselt narkotalituse juhi kohalt maha ja nimetas asemele Raul Jarini.

Raul Jarini valik oli Loopere jaoks kindla peale minek. Osakonna juhina on vaja tulemusi – soovitatavalt selliseid, mis ka uudiskünnise ületavad ja avalikkuses särada võimaldavad. Keeruline on telepilti pääseda Võrust ärandatud sõiduki juhtumiga, küll aga pole probleemi mõne põneva narkoloo puhul.

Jarini võimekust ning tulemustele orienteeritust teadis Loopere suurepäraselt. Vaevalt oleks ta Jarinit pooldanud narkotalituse juhina, kui oleks ise pidanud tema alluvuses töötama, kuid nüüdseks oli tema karjäärihimu rahuldatud kuhjaga. Ta juhtis osakonda ja võis vabalt lubada endale sellist alluvat nagu Raul Jarin, mis siis kui ehk südames tundis, et ei pruugi tast alati üle käia.

2. peatükk

Pealtnäha kulgeb elu töövõitudega pärjatud Tartu politseis sama rahulikult kui elu Tartu linnas. Avalik kord on tagatud, politseinikud näevad viisakad ja kasitud välja, juhid esinevad sageli päevauudistes positiivsete sündmuste ja töösaavutustega.

Igapäevaelus on tegelikult käimas politseis – eriti kriminaalpolitseis – halastamatu võimuvõitlus. Sisepinged ja ebaterve konkurents narkokuritegude ning organiseeritud kuritegude talituste vahel on väljunud ammu kontrolli alt.

Üksustevahelise tavapärase rivaalitseamise kõrval on töö- tulemused seotud otseselt rahaga. Nii narko- kui organiseeritud kuritegevuse üksustele on seatud tööülesandeks niinimetatud targetid ehk sihtmärgid, mis tuleb aasta jooksul realiseerida, et lisatasu saada. Lisaks isikutele võivad need olla ka teatud teemad või kindla valdkonna kuritegevuse liik, mis tuleb piirkonnas likvideerida, bordellindus näiteks. Realiseerimine tähendab nii jälitus- kui kriminaalmenetlust ja nende edukat lõpuleviimist, mis ideaalis peaks lõppema targetiks olnud isiku vahistamise ja süüdimõistmisega. Tihti on aga nii narko- kui organiseeritud kuritegevuse üksuse targetid kas väga tihedalt seotud või koguni ühed ja samad.

Organiseeritud kuritegevuse üks peamisi rahaallikaid on ju alati olnud narkoäri. Nii et on üsna tavapärane, et

mõni organiseeritud kuritegelik ühendus, millega peaks just nagu tegelema organiseeritud kuritegude talitus, tegeleb põhiliselt narkoõriga, mis just nagu kuuluks narkotalituse pädevusse. Kuna tulemused väljenduvad tulemustasus ehk rahas, on konflikt juba sisse programmeeritud. Kui lisada veel üksuste juhtide üksteise isiklik paikapanek teemal, kes on kõvem mees, siis on ajendeid ja põhjusi sisepingeteks piisavalt.

Organiseeritud kuritegude talitust, mida majasiseselt kutsutakse OKT-ks ehk „oo-ka-tees”, juhib Hendrik Õunapuu. Nagu Jarin on ka tema alustanud väiksest maajaoskonnast. Tegu on suhteliselt konkreetse, jõulise ja vahel ka ebaviisaka ütlemisega mehega. Ta oli kohale nimetatud juba enne Loopere tulekut ning ilmselgelt on Volli jaoks tegemist ebamugava alluvaga. Õunapuu tunnetab suurepäraselt, et Loopere temast üle ei käi ja ta saab teha, mida tahab.

Osaliselt on Õunapuu kureerida ka erikuludeks mõeldud ehk salajastele kaastöötajatele makstav raha, mida kutsutakse devjatkaks. Nimetus tuleb veel nõukogude miilitsa aegselt salajasest käskkirjast number 009, mis erikuludest rääkides on jälitajate kõnepruugis kasutusel tänaseni. Õunapuu saaks toimetada nii, nagu talle meeldib, kui vaid seda Jarinit ees ei oleks.

Tahes-tahtmata on hakanud Jarini ja Õunapuu vahelised konfliktid väljuma omavahelistest näaklemistest. Viimasel osakonna koosolekul ründas Õunapuu Jarinit nii osakonna juhi kui ka teiste talituste juhtide ees avalikult ja alandavalt.

Hiljuti oli narkokuritegude talitus pidanud kinni Tartu allilmas üsna tuntud kuju Aivar Kroosbergi, kes oli juba pikemat aega OKT huviorbiidis kui väidetav Tartus tegutseva kuritegeliku ühenduse juhtfiguur. Kroosberg on vana kooli pätt, kelle paljud töövõtted pärinevad veel kriminaalsetest 90-ndatest. Tänapäeval erilist mõjuvõimu

omamata – eelkõige põhjusel, et veedab enamiku aja tsoonis karistust kandes –, on ta siiski tegelane, kellela oleks Tartu tänavad puhtamad. OKT tegevus tema suhtes oli kindlasti õigustatud, samuti sellised permanentselt teostatavad jälitustoimingud nagu telefoni pealtkuulamine.

Juhtumisi aga fikseeris narkokuritegude talitus oma figurandi* Artur Altmetsa telefoni pealt kuulates kõne, kus Kroosberg lepib kokku kohtumise Tabiveres. Igaks juhuks otsustab Raul saata kohtumist jälgima ja fikseerima varjatud jälgimise üksuse. VJ-inimestel, nagu varjatud jälgi-
jaid kutsutakse, õnnestub filmida Tabiveres kohtumine, kus Kroosberg avab garaaži, väljub sealt kilepakendiga, mille ulatab Altmetsale. Pärast seda istuvad mõlemad autodesse ja lahkuvad kiiruga erinevas suunas.

Rauli otsus on mõlemad tegelased kinni pidada. Tegutseda tuleb kiiresti, kuid teades, et Kroosbergi suhtes teeb OKT tööd, peab Raul vajalikuks informeerida oma tegevusest nii osakonna juhti Looperet kui ka OKT juhti Õunapuud.

„Ma ei tea, kas sa oled selle Kroosbergi osas ikka nii kindel, et hakata teda nüüd kohe kinni pidama,” venitab Loopere ilmse ebamugavustundega üle huulte.

„Volli, kas sa ei saanud aru, mis ma sulle rääkisin? VJ fikseeris üleandmise Tabiveres, praegu tuleb Altmets kohe kinni pidada ja kui autos on tõesti mant, ka Kroosberg maha võtta,” seletab Raul energiliselt. „Ta sõidab juba Tallinna poole, praegu jõuaks veel Jõgeva omad ette.”

„Minu teada on Kroosberg OKT-l töös ja nende andmetel on lähiajal midagi tulemas ja...”

Laskmata Looperele jätkata, ütleb Raul juba närviliselt: „Lähiajal midagi tulemas, job tvoju matj, meil on praegu reaalne asi käeulatuses, me oleme debiilikud, kui praegu seda ära ei tee.”

* Isik, kelle suhtes viiakse läbi jälitusmenetlust või kogutakse infot.

„Eks sa proovi ise Õunapuuga rääkida...”

Loopere lõpusõnu kuulmata tormab Raul kabinetist välja ja jookseb OKT juhi juurde.

„Kuule, Õunapuu, lugu on nüüd selline, et ma lasen kohe ühe tegelase maha võtta ja kui tal on mant kaasas, siis võtame maha ka Kroosbergi.”

„Sina võtad Kroosbergi maha?!” karjub näost punane Õunapuu. „Kes sina oled, et meie figurantide asju otsustad? Kas prokurör teab? Nii need asjad ei käi! Mida sa endast...”

„Minu prokurör on kursis ja mina olen sind informeerinud,” ütleb Raul rahulikult ning lahkub kabinetist.

Kõik õnnestub. Peetakse kinni Altmets koos 500 grammi amfetamiiniga ning hiljem oma suvilast ka Kroosberg. Läbiotsimisel leitakse Kroosbergi juurest ka püstol ning vintpüss. Järjekordselt on tegemist klassikalise juhtumiga, kus narkotalitus realiseerib organiseeritud kuritegude talituse figurandi.

Järgmisel päeval toimuval osakonna juhtide nõupidamisel märkab Raul pinget nii Loopere kui Õunapuu näos. Seda oli ka arvata. Loopere üritab tavapäraselt alustada: „Teeme järjekorras nagu alati. Mis siis eelmisel nädalal...”

Teda katkestab Õunapuu: „Me peaksime enne sisuliste sündmuste juurde minemist mõne töökorraldusliku ja omavahelise koostöö küsimuse selgeks rääkima.”

„Mida sa, Hendrik, silmas pead?” küsib Loopere häbelikult, just nagu ei teaks, millest jutt.

„Eile võttis narkotalitus Raul Jarini korraldusel maha ühe meie figurandi, kellega oleme pikalt tööd teinud ja olime realiseerimisele üsna lähedal,” ütleb Õunapuu. Ning jätkab iga sõna rõhutades: „Nüüd on meie asi persses ja ma ei tea, mis saab. Kes vastutab?”

Raul püüab end rahulikuks sundida, lootuses, et Loopere

võtab ohjad ja selgitab, et tulemus oli hea, narkotalitusele peaaegu juhuslikult ja ootamatult laekunud info realiseerimine tulemuslik ning langetatud otsused õiged.

„Mis mõttes vastutab?” küsib Loopere pooleldi hirmunult. Vastutus on asi, mida Loopere ja nii mõnigi noorema põlve politseijuht kroonilise haigusena kardab.

„Meie asja perssekeeramise eest loomulikult,” ägestub Õunapuu.

„Võib-olla sa, Hendrik, valgustad kõiki ruumis viibijaid, mis tähtis asi teil siis persse keerati,” küsib Raul end rahulikuks sundides. „Mis oleks pidanud õigustama mittereageerimist suure narkootikumikoguse edasiandmisele suhteliselt kõvade pättide poolt, mis kindlustab nende pikaks ajaks kinnimineku?”

„See pole sinu asi, mis teemaga meie tegeleme!” karjub Õunapuu. „Kas sa oled selgeltnägija, et teadsid juba enne mahavõtmist, et tegemist oli suure kogusega?! Mine selgeltnägijate saatesse...”

„Minule sa ei peagi ütleva, ise sa rääkisid koostööst. Mina sind ju informeerisin Kroosbergi mahavõtmisest ja otsuse tegin ma siis, kui Altmets oli maas ja mant käes. Osakonna juhile peaksid sa ikka rääkima, ka oma kõige salajasematest töödest,” viskab Raul noole Loopere suunas, oodates tema seisukohavõttu.

Loopere jõuab vaevalt suu avada, aga juba karjub Õunapuu: „Mis ajast sina, poisike, teed otsuseid minu figurantide mahavõtmise osas?” ja jätkab toolilt püsti tõustes: „Kas sina arvad, et teed, mida tahad ja kõik teised peavad sinu pilli järgi tantsima? Vara veel! Sa kõigepealt...”

„Ma ei pea vajalikuks ega võimalikuks sellises õhkkonnas koosolekul viibimist ning kui osakonna juht ei suuda tagada elementaarset korda ega professionaalseid suhteid alluvate vahel, siis ma lahkun,” lausub Raul stoilise rahuga ja väljub ruumist, ust veidi kõvemini sulgedes.

Sisimas tunneb ta isegi veidi rahuldust, kuigi tōsi, ta eelistaks tōiseid suhteid kōigiga, isegi OKT-ga.

Prefektuuri juhtide otsustamatus sisepingete lahendamisel tekitab neid ainult juurde. Jaanalinnumeetod antud juhul ei tōota. Nii prefekt kui ka kriminaalpolitsei juht teavad tegelikult, et selline olukord ei saa kesta lõpmatuseni. Samuti teavad nad, et selle võitluse üks peategelasi, Raul Jarin, on viimane, kes kavatseks alla anda. Kōik mǎrgid nǎitavad, et viitsütikuga pomm on kohe plahvatamas.

Organiseeritud kuritegude talituse ja sisekontrolli osakonna ametnikud polnud Jarini suhtes juba ammu ükskōiksed. Kui OKT tundis lihtsalt kadedust, et narkotalitus nende figurante pidevalt ǎra realiseerib, mis neil kuidagi ei õnnestu, siis sisekontrolli hǎiris peamiselt Jarini liigne enesekindlus, isegi ũlbus. Tōsi, Rauli arvates andsid talle selleks õiguse tōötulemused ning tōõvõidud. Raul vahel isegi naljatas, et ju neil on tema kohta toimik sees ja ũritavad komprat koguda.

„Ma ajan nii tōõs kui eraelus tǎiesti ausat ja sirgjoonelist asja, nii et uurigu palju tahavad, neil lihtsalt pole midagi leida,“ oli ta tihti deklareerinud. „Hiljuti panime Tartu kapo direktoriga koos tina, see kutsus mind tōõle. Ju oli enne ikka tausta ka teinud, seega on kōik korras ja meie sisekontrolli kuked uurigu niipalju kui jōuavad, midagi pole leida.“

Raul naudib oma tōõd tǎiel rinnal ega lase end OKT plõksimisest hǎirida. Tōõtulemused lubavad seda. Tehku jǎrele vōi olgu vait, on Jarini juhtmōte, mida ta kũll avalikult pole seni pidanud vajalikuks vǎljendada.

Edu saadab Rauli ka eraelus. Elukaaslane Tiina Tammik on samuti politseinik. Kuni Rauli narkotalituse juhiks saamiseni tōõtas ta narkopolitseis uurijana, aga kuna elukaaslane ei saa olla otsealluvuses, liikus Tiina ũksusesse, mis tegeleb

kriminaaltulu välja selgitamisega. Tema töö seisneb nii-öelda teenuse pakkumises peamiselt narko- ja organiseeritud kuritegude talitustele, kriminaalmenetlusi läbivate figurantide kuritegelikul teel saadud vara väljaselgitamisel ning edasiste vajalike toimingute teostamises. Narkotalituse ametnikega suhtleb ta seega endiselt väga lähedalt. Targa, kohusetundliku ja suurt töökoormust taluva inimesena suudab Tiina edukalt õppida ka Tartu ülikooli õigusteaduskonnas. Iseloomult on Tiina peaaegu täielik vastand Raulile, kes läheb kergesti keema.

Vähesed tööst vabad hetked kuluvad hiljuti Tartu lähedale soetatud päris oma kodu juures nokitsemisele, mida mõlemad täiel rinnal naudivad. Kodu asukoha valikul oli üheks kriteeriumiks lihtne ja kiire võimalus tööle jõuda. Nii Raul kui ka Tiina on veendunud, et teenivad politseis kuni pensionini.

Seoses oma elamise soetamisega on täitunud Rauli ammune unistus. Töölt tulles tervitab teda esimesena aias jooksev saksa lambakoer Bosse. Olenemata Rauli tujust või kojutulekuajast, on Bossel alati hea meel. Koerte puhul on teadupärast välistatud reetlikkus, silmakirjalikkus ja teesklus, nagu inimeste puhul tihti võib kohata. Kodusesse idüllis lisab värve ka karvane kass Simba, kel on kombeks pererahva voodisse ronida neil harvadel hommikutel, kui koos kodus ärgatakse. Meeldivat ärevust lisab pereellu ka hiljuti tehtud otsus, et on aeg pere suurenemisele mõelda.

Päevad mööduvad ühtviisi meeldivald tööd, kodu ja pereelu nautides. Ka kõige halvemad unenäod ei reeda tumedate pilvede lähenemist.